

nogle Bemærkninger om selve Lovforslagets Ordning af Teatrets Økonomi. Lovforslaget fastsætter til Lønning for Bestyrelsen i alt kun 12,000 Kr. Stillingen medfører ikke nogen Ret til Pension, og de, der ansættes, kunne afskediges med mindst et halvt Aars Varsel. For Øjeblikket er der, saa vidt jeg ved, tre som lønnes af dette Beløb, nemlig foruden de to Chefer for Teatret tillige Teatrets Censor, som vel for øvrigt rettelig ikke bør kaldes Censor, da han ikke er Censor i den Forstand, hvori vi forstaa det, men Teatrets litterære Konsulent, som gennemgaar Stykkerne, anbefaler eller fraaader dem ud fra litterære Synspunkter. Jeg tror imidlertid, at noget af Vanskeligheden ved at gøre Teaterdriften saa god som muligt ligger i, at man har sat Lønningen til Bestyrelsen for lavt, thi det er jo en Kendsgerning, at Teaterdirektører slides hurtigt op; Teaterdirektører i det kgl. Teater kunne det ene Aar være ombruste af Sympati og Velvillie fra alle Sider, saaledes som det kgl. Teaters Direktion var det i Fjor, da de ustandselig stod i den røde Lygtes Lys, og umiddelbart derefter kunne de være Genstand for de skarpeste og ofte uretfærdige Angreb. De slides hurtigt op, de kunne afskediges med et halvt Aars Varsel, have ingen Pensionsberettigelse, de gaa ind til overmaade usikre Forhold. Naar saa tilmed den Løn, som kan gives Bestyrelsen, er overmaade ringe. — jeg mener at erindre, at den Løn, der gaves Einar Christiansen, kun var 4,000 Kr. — er det forstaaeligt, at det er meget vanskeligt at faa gode Kræfter. At Einar Christiansen kunde gaa ind dertil, skyldtes udelukkende den Omstændighed, at han var en meget velhavende Mand, men man kan ikke altid regne hermed. Jeg fremhæver dette, fordi det maaske hænger sammen med den stærke Benyttelse af den ene Direktør i Skuespillet. Det er imidlertid ikke min Mening at anbefale et forøget Tilskud til Teatret, men jeg er ikke sikker paa, om man ikke skulde sætte Lønnen for Bestyrelsen noget op og sætte det aarlige Tilskud saa meget længere ned. Jeg er ikke sikker paa, om Teatret ikke vilde staa sig ved en Ordning, som i alt Fald tillod at give noget højere Lønninger til Bestyrelsen, end der for Øjeblikket gives.

Efter hvad jeg har nævnt, er den nu-

værende Ordning kunstnerisk umulig saavel for Operaen og den dramatiske Litteratur som for Skuespillerne, men den er ogsaa økonomisk umulig. Det er givet, at dette, at skulle have til et eneste Teater 3 Personaler, som i og for sig vare tilstrækkelige til i alt Fald 2½ Teater, ikke kan svare sig. Det er saa givet, at det er overflødigt at spille flere Ord derpaa. Den af Teaterdirektionen foreslaaede Ordning indeholder efter min Mening et Fremskridt fremfor den Ordning, som Direktør Einar Christiansen foreslog. Direktør Einar Christiansen, der var en meget flittig Operatekstforfatter, saa alligevel ensidigt uvillig paa Operaen. Han foreslog i Skrivelser, som foreligge til tidligere Behandlinger her i Salen, at de tre Kunstarter skulde adskilles skarpest muligt, med Opera og Ballet paa en Scene og Skuespil paa en anden mindre Talescene, og at der helst skulde være to forskellige Direktører, idet han begrundede dette sidste med, at den, der var Leder af vor nationale Scene, vanskeligt vilde have de Egenskaber som „international Forretningsfører“, som kræves til at lede den store Opera. Der er noget i det, fordi Operaens mægtige Udyikling med de mægtige Gager, som de store Sangere kunne opnaa, kræver en stor Forretningssans til at kunne føre den frem. Men alligevel tror jeg, det var en ensidig Maade, hvorpaa Einar Christiansen saa paa det ogsaa i den Henseende, at han ikke tilnærmelsesvis tillagde Operaen den Betydning, den har netop som dramatisk Kunststart paa en national Scene i Perioder, hvor man kan synes, at den dramatiske Litteratur ikke staa saa overordentlig højt.

Hvis man gennemgaar det kgl. Teaters Forestillinger i Aar, er jeg ikke i Tvivl om, at de Aftner, hvor de bedste af Operaerne have været fremme, ere de, hvor der har været mest Vingefang i den Kunst, der har været ført frem, og hvor de største kunstneriske Ydelser have været ydede, tagne under eet. Jeg tror ogsaa rent nationalt, at man kan pege paa et enkelt Eksempel. Jeg tror, at det tragiske Sangdrama „Drot og Marsk“, som Richardt digtede, baaret af Heises glimrende Toner, har større Mulighed for at blive et nationalt Værk frem gennem Tiderne end det meste af det, vor største tragiske Digter, Oehlen-